

9 Απριλίου 2017

«Κάποιοι έδειξαν μίσος, αλλά εσείς απαντούσατε με αγάπη» (Επίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Μακάριος)

/ [Πεμπτούσια](#)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Του Θεοφιλ. Επισκόπου Χριστουπόλεως κ. Μακαρίου

Επί τη εορτή του Ευαγγελισμού

της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου

Εν τη Ιερά Μονή Βατοπαιδίου, τη 25η Μαρτίου/7η Απριλίου 2017

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μιλήτου κ. Απόστολε,

Πανοσιολογιώτατε και σεβαστέ μου άγιε Καθηγούμενε κ. Εφραίμ,

Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι και αντιπρόσωποι των Ιερών Αγιορειτικών Μονών,

Οσιώτατοι και ευλαβέστατοι Πατέρες,

Αγαπητοί προσκυνητές,

Αισθάνομαι ότι δεν έχω τις προϋποθέσεις να ομιλήσω για το μυστήριο που τελεσιουργείται στον Άγιον Όρος και, συγκεκριμένα, στην πανηγυρίζουσα Ιερά αυτή και περίπυστη Μονή, όπως πάλαι ποτέ δεν μπόρεσε να ομιλήσει ο Μωϋσής ενώπιον του τρέμοντος και καπνίζοντος Σιναίου Όρους, καθώς και οι Απόστολοι εν τω Θαβωρίω, ενώπιον της Θείας Μεταμορφώσεως.

Καταθέτω μόνον ευλαβώς στην αγάπη σας, κατά προτροπήν του προεστώτος της πανηγύρεως, Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Αποστόλου ως και του αγίου Καθηγουμένου, μία εοραστική σκέψη, σκέψη κατανώξεως, για το σημερινό θεομητορικό γεγονός.

Η εορτή αυτή του Ευαγγελισμού συνιστά την πρώτη λειτουργία στον καιρό της Καινής Διαθήκης. Όπως στην κάθε Θεία Λειτουργία έχουμε σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού, για να γίνουν οι πιστοί, με τη Θεία Μετάληψη, σύσσωμοι και σύναιμοι του Δεσπότη Χριστού, κατά τον ίδιο τρόπο η πρώτη αγγελική λειτουργία είναι αυτή του Γαβριήλ, του «φθεγξαμένου τη Παρθένω το Χαίρε», διότι «συν τη φωνή εσαρκούτο ο όλων Δεσπότης». Τότε, αρρήτως και υπερφυώς, επιτελέστηκε η πρώτη σάρκωση και αυτό το οποίο βιώνουμε καθημερινώς στη Θεία Λειτουργία δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία επανάληψη του Ευαγγελισμού, μία επανάληψη της σαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού· είναι το γεγονός κατά το οποίο, «συν τη φωνή» του τελούντος τη Θεία Λειτουργία επισκόπου, «σαρκούται ο τον όλων Δεσπότης».

Το μυστήριο αυτό της σαρκώσεως του Θεού Λόγου όχι μόνο φανερώνεται, αλλά και πραγματώνεται. Εκείνο το οποίο ήταν «αποκεκρυμμένον αγγέλους τε και ανθρώπων», σήμερα αποκαλύπτεται. Εκείνο το οποίο μόνο ως σχέδιο υπήρχε στον

ουρανό, γίνεται έργο και πραγματικότητα. Ο Άσαρκος σαρκώνεται. Ο Άχρονος εισέρχεται στο χρόνο. Ο Άναρχος άρχεται. Τα επίγεια συγχωρεύουν με τα ουράνια. Ο Θεός γίνεται κοινωνός της ανθρώπινης φύσεως, για να γίνουμε ημείς «κοινωνοί θείας φύσεως»[1]. Μυστήριο το γεγονός της σαρκώσεως! Στο δοξαστικό των αποστίχων του Εσπερινού ακούσαμε τον υμνογράφο να λέγη: «Σήμερον χαράς ευαγγέλια! Ω Μυστήριο! Ο τρόπος της κενώσεως άγνωστος, ο τρόπος της συλλήψεως άφραστος».

Όπως ήδη προανέφερε ο προεξάρχων της Πανηγύρεως, ο περίνους και σεβάσμιος Ιεράρχης της Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, Σεβ. Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος, το γεγονός του Ευαγγελισμού για όλους εμάς σήμερα, για τον Γέροντα Εφραίμ και την αδελφότητα, για τους προσκυνητές, και πρωτίστως για τον Πατριάρχη μας, έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί ταυτίζεται με τη μεγάλη και ιστορική αποκατάσταση της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου. Θα μπορούσαμε διαφορετικά να πούμε ότι σήμερα εορτάζουμε «διπλής χαράς ευαγγέλια».

Θέλω όμως, πατέρες και αδελφοί, να υπογραμμίσω ότι το σημαντικό σε όλη αυτή την υπόθεση του πόνου και του σταυρού είναι ότι η δοκιμασία μας ένωσε όλους και μας κατέστησε ομόψυχους και ομοκάρδιους, γεγονός που μόνον ως σημείο της χάριτος του Θεού μπορεί να ερμηνευτεί. Διότι, όπου υπάρχει ο διάβολος, υπάρχει διχόνοια. Όπου, όμως, υπάρχει ο Θεός, εκεί υπάρχει αγάπη και ενότητα.

Είναι γεγονός ότι η ψυχή στενάζει δίχως Θεό. Ο Νυμφίος, «ο ωραίος κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων», τον οποίο σε μερικές ημέρες θα προσκυνήσουμε, μας αναζωογονεί, γιατί είναι ο μόνος ζωοδότης. Ο άνθρωπος ζει μόνο κοντά στο Θεό και, παρότι είναι λίγος, γίνεται πολύς και, ενώ είναι μικρός, γίνεται μεγάλος. Απογοητεύεται κάποιες φορές από όλα, αλλά τελικά δεν χάνεται, γιατί στρέφεται προς το Χριστό και πιστεύει καρδιακά ότι Αυτός είναι η μόνη λύση της ζωής μας. Πολλές φορές χάνουμε τις ελπίδες μας στους ανθρώπους και συνειδητοποιούμε τότε ότι ο Χριστός είναι ο μόνος που μας απέμεινε. Κάνουμε τον εσωτερικό μας διάλογο και λέμε: «Έχω το Χριστό προστασία που με ανορθώνει. Μπορεί οι άνθρωποι να με αδικήσουν. Μπορεί να με συκοφαντήσουν. Μπορεί τελικώς στη ζωή μου να αποτύχω παταγωδώς, αλλά μέσα από την αποτυχία μου θα γνωρίσω το Θεό. Κι αυτό θα είναι η δόξα μου και η τιμή μου». Είναι επιτυχία της ζωής μας ότι τελικά γνωρίζουμε το Θεό μέσα από μια θλίψη, μια δοκιμασία, μέσα από την κατασυκοφάντηση, τη δίωξη και τον πόνο. Μέσα σ' αυτή την δύσκολη, επίπονη και οδυνηρή κατάσταση στρεφόμαστε προς Αυτόν, το Χριστό, και αισθανόμαστε ότι Αυτός έχει την αγάπη που μας λείπει. Έτσι, η αποτυχία και η απόγνωση μπορούν να μετατραπούν σε προνόμια και οι δυσκολίες μπορούν να γίνουν ευκολίες, που θα μας ανοίξουν το δρόμο για τη Βασιλεία των Ουρανών.

Η δοκιμασία την οποία πέρασε το μοναστήρι και, στο όνομα του μοναστηριού, ο ιερός θεσμός του Μοναχικού Πολιτεύματος, πολλές φορές μας οδήγησε στο συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι μπορούν να μας αδικήσουν, να μας συκοφαντήσουν, να μας χτυπήσουν άδικα και αλύπητα, να μας στερήσουν πολλά σ' αυτή τη ζωή, αλλά το θάνατο δεν μπορεί να μας τον στερήσει κανείς. Κι όταν συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα πια για μας, τότε, κοντά στο Θεό, νιώθουμε χαρά και δεν μας αγγίζει η ανθρώπινη απογοήτευση και η ψυχική κατάθλιψη. Ο Χριστός μας διδάσκει και το ήθος του μοναχικού πολιτεύματος μας εμπνέει με ποιό τρόπο να ζούμε με τη δυσκολία μας και, την ίδια στιγμή, η καθημερινότητά μας να μη χάνει την ομορφιά της· πως να ζούμε με τον πόνο, αλλά μέσα μας να έχουμε χαρά και ειρήνη η πως, ενώ είμαστε ασθενείς, να νιώθουμε εσωτερική πληρότητα και να μη φοβούμαστε το θάνατο.

Αυτές οι μεγάλες βιωματικές αλήθειες εξήλθαν ως «μύρον ευωδιάζον» από την αδελφότητα και τον ηγούμενο, κατά το δύσκολο και ζοφερό αυτό διάστημα της δοκιμασίας. Κάποιοι παραπλανητικώς οδήγησαν στο σκότος, αλλά εμείς από την αδελφότητα είδαμε φως. Κάποιοι μιλούσαν με φθόνο, αλλά εμείς λαμβάναμε από το Γέροντα και τους πατέρες καλοσύνη και συγχώρηση. Κάποιοι πάλι έδειξαν μίσος, αλλά εσείς απαντούσατε με αγάπη.

Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης έλεγε: «Υπάρχει η επιθυμία του ανθρώπου για τον

Θεό, μόνο επειδή υπάρχει πρώτα η επιθυμία του Θεού για τον άνθρωπο». Αυτό σημαίνει ότι η αναζητήση του Θεού από τον άνθρωπο επιτελείται με ένα παράδοξο και θαυμαστό τρόπο: Ο Θεός με βρίσκει, με την προϋπόθεση ότι εγώ εμπιστεύομαι τον εαυτό μου στα χέρια Του, εγκαταλείπω το θέλημά μου και απαλλάσσομαι από μέριμνες και φροντίδες. Ο Θεός επέβλεψε, λοιπόν, επί την αδελφότητα για μία ακόμη φορά.

Δόξα τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι.

Συγχαίρω τον πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο Γέροντα Εφραίμ και σύμπασα την αδελφότητα για το ήθος που επέδειξαν όλο αυτό το διάστημα καθώς και την εμπιστοσύνη τους στο θέλημα του Θεού. Σας παρακαλώ μάλιστα θερμώς να συνεχίσετε να επιδεικνύετε αυτό το αγαπητικό ήθος. Να συνεχίσετε το πνευματικό σας έργο, το οποίο προσβλέπει στη δόξα του Θεού και όχι στη δόξα των ανθρώπων. Όταν ο άνθρωπος προχωρεί στα πνευματικά, χωρεί μέσα του όλη την ανθρωπότητα για την οποία προσεύχεται, όπως ο Χριστός στη Γεθσημανή. Ο άνθρωπος που αγαπά δείχνει ότι γνώρισε το Θεό, διότι ο Θεός είναι αγάπη.

Η Παναγία μας, από την πολλή της αγάπη προς το Θεό, δεν εμπιστεύτηκε το θέλημά της αλλά το θέλημα του Θεού και έτσι έγινε το θαύμα. Και το κάθε θαύμα που ζούμε είναι αποτέλεσμα πίστεως και αγάπης, όπως ακριβώς ζήσαμε αυτές τις ημέρες ένα ζωντανό θαύμα, μετά την αθωωτική για την Μονή απόφαση της Ελληνικής Δικαιοσύνης.

Σεβασμιώτατε, Πατέρες και αδελφοί

Στο στιχηρό του μικρού εσπερινού της εορτής αναφέρεται ότι ο «Ἄρχων των άνω Δυνάμεων, ο Γαβριήλ καταπτάς, την Παρθένον ασπάζεται, χαίρε λέγων όχημα, καθαρόν της Θεότητος». Εγκαρδίως κι εγώ σας κατασπάζομαι, ευχαριστώντας για την αγάπη και τη φιλοξενία, χαίρων δε και αγαλλόμενος εύχομαι να έχετε την μητρική προστασία της Παναγίας μας στην καθημερινή, μοναχική σας δολιχοδρομία και πλούσια την ευλογία του Θεού στα έργα σας, του ζωντανού Θεού της πίστεώς μας, στον οποίο πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις εις τους αιώνας. Αμήν.